Het Nederlandsch Volksfascisme en de Joden (Arnold Meijer)

Van verschillende zijden werd gevraagd naar onze houding ten opzichte van de JODEN.

Wij verbergen niets en willen in alles eerlijk onze houding bepalen.

Een fascist moet de werkelijkheid aandurven. Dit geldt ook voor wat betreft de houding van Zwart Front ten opzichte van de Joden.

Eenieder moet weten dat het hier een ernstig vraagstuk betreft. Men lost een dergelijk probleem niet op met stilzwijgend daaraan voorbij te gaan of er om heen te draaien. Wanneer een dokter een zieke wil genezen, moet hij beginnen met de juiste diagnose te stellen. Dan eerst is herstel mogelijk.

Het fascisme wil eendracht en welvaart brengen. Hiertoe zal men echter niet geraken, wanneer niet met de werkelijkheid gerekend wordt. Het is juist de grove fout der democraten geweest, dat zij op een niet met de werkelijkheid overeenstemmend idee steunden, zoodat de dwaaste gevolgtrekkingen daarvan het gevolg moesten zijn.

De fascist moet de dingen zien, zooals ze zijn.

Wij hebben geen vooroordeel tegen de Joden ; we beschouwen hen met hun goede en kwade eigenschappen en richten ons daarna.

De fout der democratische bestuurderen is geweest, dat zij Joden en niet-Joden over één kam scheerden, tengevolge waarvan de democratische Staat voor een zeer groot deel in handen van de Joden kwam, ofschoon dit indruischt tegen den christelijken inslag van ons volk.

De opkomst der groote macht der Joden hangt samen met de Fransche Revolutie. Sedert dien werd in alle landen de vrijheids- en gelijkheidsgedachtc in dien zin ook doorgevoerd. De Fransche Revolutie heette te strijden voor “menschheid en menschenrechten”, maar doordat het van den abstracten mensch uitging, verdrukte zij de menschen, zooals ze in werkelijkheid zijn en was ze oorzaak dat de rechtvaardigheid geweld werd aangedaan en niet eenieder het zijne kreeg.

Onder de Republiek en het bewind der Stadhouders hadden de Joden in Nederland geen politieke rechten.

Dit werd onmiddellijk anders toen de invloed der Fransche Revolutie zich hier had doen gelden. Op 28 September 1791 besliste de Nationale Vergadering de gelijkstelling der Joden met de overige burgers. Alle aparte bepalingen, de Joden betreffende, werden afgeschaft. Voor dien tijd waren de Joden vrij in het uitoefenen van hun godsdienstplichten, doch politieke rechten werden hen niet gegeven.

De diepste oorzaak van het feit, dat er een prangende Jodenkwestie bestaat, is, dat het Jodendom een natie gebleven is en wel een natie van zeer bijzondere geaardheid. Personen uit de meest verscheiden rassen zijn na langen tijd verblijf in een vreemd land daarin geheel opgenomen. De Romeinen, Grieken, Britten hebben de indringende menigte geabsorbeerd.

Tientallen volkeren verdwenen. De Joden echter bleven. Op onbarmhartige wijze zijn ze somtijds behandeld, maar steeds wisten de Joden zich aan hun belagers te ontworstelen en zich weder te doen gelden. Of zij al franschmannen of duitschers heetten, zij waren en bleven steeds jood. Dit feit kan niemand loochenen. Met dit feit moet dus in den Staat rekening worden gehouden.

Dat de Joden niet geassimileerd kunnen worden, wordt door Joden zelf erkend.

Schindler, een rabbi in Amerika, zegt: “Gedurende vijftig jaar, was ik overtuigd aanhanger van het assimilatievermogen der Joden. Vandaag erken ik mijn dwaling. De Amerikaansche smeltkroes zal nooit en te nimmer de vermenging der joden teweeg brengen” (Jewish Cronicle 28 April 1911).

Nederlanders en Duitschers, Franschen en Italianen kunnen geassimileerd worden. DE JOOD BLIJFT EEUWIG JOOD. Vandaar ook de streving van het Sionisme onder de Joden. Zij zagen zelf in dat ze in een ander volk niet opgelost konden worden en zochten dus een weg om de Joden bij elkaar te brengen.

De leider der Sionisten Herzl zei: “Wij zijn een volk. Ik geloof het antisemitisme te begrijpen Ik meen te onderscheiden, wat in het antisemitisme grove grappenmakerij en laag bij de grondsche jalousie is of erfelijk vooroordeel; maar ook dat, wat moet beschouwd worden als een gevolg van GERECHTIGDE verdediging.”

En een andere Jood Bernard Lazare zegt: “De diepste oorzaken van het antisemitisme hebben altijd in ISRAËL ZELF gelegen en niet bij hen, die het bestrijden” en verder zegt hij : “de Joden zijn wel een minderheid evenals de fransche protestanten en als de duitsche katholieken; maar de protestanten in Frankrijk en de katholieken in Duitschland zijn een NATIONALE minderheid, terwijl de Joden moeten be schouwd worden als een vreemde minderheid.”

En Max Nordau : “De Joden, welke in ballingschap leven, zullen altijd van een atmospheer van antipathie en vijandschap omgeven zijn. Zij zullen altijd als een lastig en vreemd lichaam gevoeld worden. Hun aanwezigheid zal het antisemitisme onderhouden, waar deze bestaat en zou het voortbrengen, waar deze, als een groote uitzondering, niet zou bestaan”. Louis Brondeis, rechter aan het Hooggerechtshof der V. S. zei: “Wij willen vaststellen, dat wij, Joden, een bijzondere Natie zijn, waarvan elke jood zonder voorbehoud lid is, onverschillig wat het land zijner inwoning, zijn beroep of zijn geloof moge zijn.” (gecit. in v. Term “Driehoek, Delta en Davidschild” blz. 22).

En de roemruchte heer Einstein : “Ik ben geen Duitsche Staatsburger. Ik ben een Jood en ben er trots op tot het joodsche volk te behooren.”

Met het feit, dat de Joden niet geassimileerd kunnen worden, hangen min of meer alle beschuldigingen ten hunnen opzichte samen.

Van den eenen kant tracht de Jood op allerlei manieren — faire of unfaire — overal binnen te dringen, van den anderen kant zal dit door de burgers van het land niet aanvaard worden.

Dit laatste wordt anti-semitisme geheeten, doch ten onrechte. De Joden zijn een afzonderlijke natie. Het is billijk, dat Joden door Joden bestuurd worden, maar het is ongehoord dat Joden

door machtsvertoon of kuiperijen het geheele land de wet voorschrijven. Hiertegen moet geprotesteerd worden. Wil men dit anti-semitisme heeten, welaan, dan zijn wij ook antisemiet.

Men moet het Joodsche vraagstuk als iets werkelijks aandurven en dit zoowel voor de niet-Joden maar ook met het oog op de Joden zelf.

Minderheden hebben het recht dat hun specifieke geaardheid erkend wordt. Maar van den anderen kant heeft de Staat tot plicht er zorg voor te dragen dat een minderheid de Staat niet nadeelig beinvloedt.

En dit laatste geschiedt in den democratischen Staat door de Joden. Men kan met recht thans spreken van een Joodsch gevaar.

Zij willen over alles meester zijn. Geen terrein des levens of zij pogen er beslag op te leggen.

De Talmud zegt: "Evenals de menschen boven de dieren staan, zoo staan de Joden boven alle volkeren hier op aarde… De Joden alleen zijn menschen, de andere naties hebben slechts de natuur der dieren…. De Israëlieten zijn aan God aangenamer dan de engelen…. Wie dus een klap aan een Jood geeft, maakt zich evenzeer schuldig als wanneer hij een klap gaf aan de goddelijke majesteit".

Daar Israël en de goddelijke majesteit hetzelfde beteekenen, is het duidelijk, dat de geheele wereld aan de Joden toebehoort… Het is aan een Israëliet geoorloofd aan een Goi (niet Jood) onrecht te doen; want daar waar geschreven staat "gij zult uw evennaaste geen kwaad doen" lezen wij niet "Gij zult geen kwaad aan een goi doen… Het gebruik van een voorwerp, dat aan een goi gestolen is, is geoorloofd. Het eigendom van een niet-Jood staat gelijk aan een verlaten voorwerp ; de ware bezitter is hij die het 't eerste grijpt. Het is geoorloofd een goi te bedriegen en ten zijnen opzichte woeker uit te oefenen ; maar wanneer gij iets aan uw evennaaste verkoopt (d. w. z. een Jood) of wanneer gij iets van hem koopt, is het u niet geoorloofd hem te bedriegen….."

"Indien een Christen geld noodig heeft, moet de Jood hem op handige wijze zien te bedriegen : hij moet woekerrente bij woekerrente voegen totdat het bedrag zoo hoog is, dat de Christen hem niet meer zal kunnen betalen zonder zijn goederen te verkoopen…. of totdat de som tot eenige honderden of duizenden stijgt overeenkomstig het vermogen, en dat dan de Jood beginne met een proces aan te doen en van de rechters het recht tracht te verkrijgen om bezit te nemen van de goederen van een christen…."

"Indien men een goi uit het water trekt, waarin hij gevallen is, is men oorzaak dat een man in afgodendienst blijft…." Een dergelijke leer beteekent een groot gevaar voor het niet-Joodsche volk. Nu weten wij wel, dat vele van de uitspraken in de Talmud, Kaballa en dergelijken, in beperkten zin moeten aanvaard worden. Maar door de moderne rationalistische joden worden deze in algemeenen zin genomen en in de practijk uitgevoerd.

De Jood tracht overal binnen te dringen. En dat is hen wonderwel gelukt.

Zoo ziet men nawijsbaar bij vele belangrijke gebeurtenissen uit den laatsten tijd, dat de Jood daarbij intrigeerde.

En dat op de eerste plaats in de politiek.

In den democratischen Staat kunnen gemakkelijk allerlei onverantwoordelijke elementen naar voren komen. Het zijn bijzonder de Joden, die hiervan geprofiteerd hebben.

Onder de leiders der socialisten en communisten zijn de joden bijzonder goed vertegenwoordigd. Het waren de Joden Karl Marx en Ferdinand Lassalle, welke het socialisme georganiseerd hebben. En in de socialistische partijen der verschillende landen zijn vele der kopstukken jood. De défai— tistische omwentelingen, welke plaats hebben gehad, zijn grootendeels bewerkstelligd door Joden.

De Joden hebben een overwegenden invloed in de Russische omwenteling naar het communisme gehad. (Zie o.m. Herman Fehst Bolschewismus und Judentum. Berlin 1934 Eckart Kampf Verlag.)

De voornaamste leiders in het nieuwe communistische régiem waren verreweg Joden, zooals Trotsky, Zinovief, Kamenef, Litwinof, enz.

De eerste raad van Volkscommissarissen bestond uit 22 leden, waarvan 3 russen, 2 armeniers en 17 joden. Zoo ook in Hongarije. De lijst van mannen die daaraan verbonden waren, bevat slechts jodennamen. Zij heeten Bela Kun, Augenstein, Schwarz, Schreiber, Landler Weirs, Sigismond Kunstaetten Loewingen. Van de 26 Volkscommissarissen waren er 18 Joden.

Ook thans is nog een groote invloed der Joden te bespeuren. Volgens Ir. E. Engberts in zijn boekje "de Joden en het Nederlandsche nationalisme" zijn in het presidium van den Oppersten Economischen Raad der U. S. S. R. van de acht leden minstens vijf Joden, terwijl de buitenlandsche politiek geheel geleid wordt door den Jood Litwinof (Finkelstein) en de commissariaten van buitenlandsche zaken en buitenlandschen handel voor meer dan de helft in Joodsche handen zijn. Zeer sterk zijn de Joden ook vertegenwoordigd in de Sowjet-gezantschappen.

In Duitschland waren de kopstukken van den Spartakistenopstand de Joden Karl Liebknecht, Kurt Eisner, Ernst, Soller, Radeck en Landauer. In Oostenrijk waren de leiders van het socialisme wederom Joden nl. Victor en Fritz Adler, Ellenbogen, Fritz Austerlitz, Max Adler, Hertz Eckstein, Braun..

Ook in Nederland zijn we met een dergelijk slag Joden op— gescheept, zooals Wijnkoop, Kleerekoper, van Embden, Polak, enz.

Het is niet hiertoe, dat de Jodenmacht zich beperkt. Overal weten zij hun macht te doen openbaren.

Hij, die de pers in zijn macht heeft, kan de wereld beïnvloeden. Het is hierom, dat zoovele bladen der wereldpers onder hun toezicht staan. Naast het beurswezen ligt hier de voornaamste macht der Joden.

In onze bladen werd gesproken over de stomheid, waarmede door Hitier de pers geslagen zou zijn. Maar wanneer men bedenkt, hoe de groote organen als het Berliner Tageblatt, de Vossische Zeitung, de Frankfurter Zeitung alsmede de geheele marxistische partijpers in handen van de Joden was, wordt dit aanvaardbaar.

Terecht staat in “de protocollen van de wijzen van Sion” : “De dommerikken, die gelooven zullen, dat zij de meening van hun partij herhalen, zullen in werkelijkheid onze meening of die, welke ons aangenaam is, herhalen.

Zij zullen zich inbeelden, dat zij het orgaan van hun partij volgen en zij zullen in werkelijkheid de banier volgen, die wij voor hen uitdroegen. Om in dezen zin ons leger van journalisten te voeren, moeten wij dit werk met een bijzondere zorg organiseeren.”

De grootste invloed en macht der Joden uit zich in het bank- en beurswezen.

De papieren waarden van vandaag, het speculatiewezen, de handel met geld op de beurzen, dat alles hangt min of meer samen met de macht der Joden.

De ingewijden in het geldwezen zijn niet toevallig voor een zeer groot deel Joden.

Zij kunnen grooten invloed uitoefenen op den koers door op bepaalde wijze te ageeren, door persberichten te lanceeren enz.

Het is evenmin niet toevallig, dat bij de vele bankschandalen zooveel Joden betrokken waren. We herinneren aan enkele gevallen uit den allerlaatsten tijd. In Duitschland hebben we de schandalige oplichterspractijken van de Barmats, van de gebroeders Leo en Willy Sklarek, Iwan en Alexander Kutisker enz. In Amerika, de ook in Nederland zeer bekende heer Liebermann. Voor Frankrijk herinneren wij aan het gmote Panamaschandaal en aan de oplichterijen van de jodin Martha Hanau en aan het Staviskyschandaal.

Het is merkwaardig, dat, waar de Joden zoo’n kleine groep der bevolking uitmaken, zij onder zich een aanzienlijk aantal van de grootste oplichters onder zich tellen.

Het type van den modernen GEDEGENEREERDEN JOOD is Shylock uit “de koopman van Venetië” door Shakespeare. Geen mededoogen is te verwachten, wanneer het ‘t stomme, vuile geld betreft.

Tot voor kort werd de handel met de boeren in groote deelen van ons land vrijwel alleen door Joden gevoerd. Door onderlinge afspraken wisten zij de Nederl. boeren, evenzeer als dit in andere landen het geval was, in bedwang te houden en uit te zuigen.

Bij het “progrom” van Constantia in Aug. ’34 werd in alle bladen ten gevolge van de joodsche persbureau’s moord en brand geschreeuwd omdat de Mohamedaansche bevolking op de Joden losgeslagen had, waarbij vele dooden vielen. Maar een ernstig onderzoek maakte uit, dat alle huizen in de Jodenwijk, die met een kruis gemerkt waren, zooals in Marocco de Christenen plegen te doen, geheel gespaard werden en dat vervolgens bijna alle Joden, die vermoord zijn, bekende woekeraars waren, die het land uitzogen.

Naar aanleiding van die gebeurtenissen schrijft “Je suis partout” van 25 Aug. 1934 op blz. 10 het volgende: “Men moet niet bang zijn om het te zeggen en het steeds weer te zeggen, ja het uitschreeuwen: als Frankrijk er prijs op stelt om de zeer groote Muselmansche mogendheid te blijven die het in de wereld is, moet het vroeger of later het besluit nemen om de invretende kwaal te genezen die langzaam maar zeker Algiers, Tunis en Marocco verslindt. Deze kanker — de Noord-Afrikaansche Jood om hem bij zijn naam te noemen — werd tot 1900 buiten Marocco gehouden door de buitengewone gestrengheid der Musselmansche wetten. Maar na

de verovering, bewerkte het Fransche liberalisme dat verschillende voorschriften van den Coran die betrekking hebben op de riba, de woeker, ongeveer buiten werking werden gesteld en de voorschriften…. waarin de Profeet de vreeselijkste straffen tegen den woeker en de woekeraars, had gegeven tot niets werden teruggebracht. Ongelukkig genoeg bloeit de Joodsche woekeraar nergens zoo als in Marokko. Het loopt er van hen over tot in de afgelegenste "douars", hij floreert tot in de oasen van de Sahara toe.

Hier en ginder leent hij honderd stuivers tegen twintig gulden die men hem terug betalen moet; voor de twee of drie maten graan of gierst die de boer hem voor den uitzaai komt Ieenen, vraagt hij tien en twaalf maten terug; kortom hij eischt gewoonweg 300 en zelfs 500% als kleine vergoeding voor zijn altruïsme.

Door zoo te werk te gaan is hij er in geslaagd om de inlandsche landbouwers langzamerhand te ontdoen van hun grond, hun palmboomgaarden en hun voorraadschuren."

Zoo ziet men dus, dat ook hier deze progrom niets anders is geweest dan de ontlading van een opeengehoopte wrok en haat, door den Joodschen woeker zelf veroorzaakt.

De warenhuizen en eenheidswinkels, die den middenstand nekken, zijn in de meeste landen zoo goed als uitsluitend in handen der Joden. In Nederland zijn er vele uitzonderingen, doch de grootste n.1. de N. V. Bijenkorf en Hema zijn geheel in Jodenhanden.

In tegenstelling met goeden koopmansgeest, welke voor kwaliteitswaren is, zijn deze lichamen er op uit de koopers te bedriegen.

Vele andere takken van bedrijf, bijv. de papier- en lederbedrijven zijn vrijwel geheel in het beheer van Joden. De beste agenturen weet de Jood te krijgen, de niet-Jood moet maar met het overblijvende, met het afval tevreden zijn.

Ook het filmwezen staat grootendeels onder Joodsche controle. Van de bioscopen in Nederland zullen er maar weinigen zijn, die niet in Joodsche handen zijn. Het ware ook niet te verwachten, dat de Joden een dergelijk belangrijk middel tot machtsuitbreiding zich zouden hebben laten ontglippen. De Amerikaansche filmmaatschappijen als de Paramount, Metro-Goldwyn, United artists-compagny, de Universal Pictures Corporation, Fox-film corporation zijn geheel in de macht der Joden.

Het is internationaal Joodsch kapitaal, dat in de verschillende landen ontzettend veel afbreuk doet aan het nationale karakter der landen. De Jood vindt dit normaal, omdat hij internationaal voelt en denkt.

Er zijn in Nederland zeker vele Joden, die zeggen nationaal te voelen en te handelen en wij zouden niet durven ontkennen, dat zij somtijds handelingen verrichten, welke ten bate van het land zijn, maar werkelijk nationaal voelen, zich uitend in die echte, innige aanhankelijkheid aan het Vaderland, kunnen zij niet.

Het kan best zijn, dat een of andere Jood innerlijk van het tegenovergestelde overtuigd is en meent dat duizenden zijner geloofsgenooten er precies eender over denken, maar dit neemt het feit niet weg, dat bij alle goede bedoelingen, in werkelijkheid dit niet het geval is.

Naar aanleiding van onze beschouwingen over de Joden in het weekblad “Zwart Front” ontvingen wij van een Israëliet een brief, waarin hij o.m. Schreef:

“Ik weet niet precies tot in welke generatie mijn voorouders reeds in Nederland gewoond hebben, tot aan mijn overgrootouders weet ik het voor 100% met zekerheid. Ik ben een fel bestrijder van het Zionisme, dat is zooals U weet een richting waartoe menschen behooren die Palestina uiteindelijk als hun Vaderland wenschen te beschouwen. Ik ken slechts één vaderland waarvoor ik, evengoed als U, alles zou willen geven en dat Vaderland is Nederland.

En zooals ik denk, denken gelukkig duizenden mijner geloofsgenooten. In den strijd tegen Sionistische en Marxistische Joden sta ik geheel aan Uwe zijde. Nog één vraag zou ik U willen stellen: Acht U een Joodsch Nederlander, zooals ik ben, een minder goed vaderlander dan een vreemdeling die zich, na 5 jaar in Nederland verblijf gehouden te hebben, kan laten naturaliseeren, of een vreemdelinge die door een huwelijk plotseling een Nederlandsch paspoort krijgt en stemgerechtigd wordt ?”

Wij trekken de goede bedoelingen niet in twijfel, maar blijven slechts het eenvoudige feit constateeren, dat een Joodsch geslacht tientallen van jaren in een land kan wonen, maar dat het wezenlijk steeds tengevolge van de bijzondere geaardheid aan ons volk vreemd zal blijven.

Men kan een reeks van uitingen opmerken, die van liefde voor het land, waarin zij zich vestigen, getuigen, doch op een goed moment, blijkt steeds, dat dit geen wezenlijke vaderlandsliefde is.

Zoo uit zich dit bijv. in de kritiek op het vaderland, zooals ieder burger die in een of ander opzicht kan hebben. Bij den Jood gaat deze niet met tegenzin en met rouw in het harte, zooals wanneer een kind een zich onteerende moeder zal becritiseeren, neen, dan is er leedvermaak en trots in opgesloten.

Zij voelen zich niet door een innerlijke traditie aan het land hunner inwoning verbonden. Deze kritiek gaat somtijds zelfs in het gruwzame over. En hierin ligt de oorzaak van de haat bij velen tegen de Joden. Wij zullen de maatregelen in Duitschland tegen de Joden genomen, niet allemaal goedpraten. Maar, wanneer men de aanmatiging van Joden in Duitschland kent en weet, hoe zij het zgn. vaderland besmeuren, dan wordt de uitermate felle reactie verklaarbaar.

De jood Oumbel heette de Duitsche oorlogsdooden de “auf dem Felde der Unehre Gefallene”. De Jood Lessing vergeleek Hindenburg met den massamoordenaar Harmann, de Jood Toller noemde de drang naar het heldendom de “domste van alle idealen”. De Jood Arnold Zweig sprak over het Duitsche volk als over een “Pack, dem man die Stirne zeigen müsse” en “von den viéhischen Gewalt des ewigen Boche” en van de “Nation von Zeitungslesern, von Stumpfsinn, Geschattsmachern, Mördern, Abrichtern, Operettenliefhabern und Amtskadavern.” Van een landgenoot wil men dergelijke uitdrukkingen desnoods nog aanvaarden, doch het bloed verzet er zich van nature tegen, wanneer déze uit de mond van vreemdelingen i.c. van Joden komen. Dan kómt men in opstand en gaat men over tot maatregelen, die tengevolge van afgekeerdheid en haat, uitermate heftig zijn.

Het aantal Joodsche professoren was, evenzeer als dit thans aan enkele Nederl. Universiteiten het geval is, rijkelijk hoog. In Berlijn was het percentage Joodsche advocaten buitengewoon groot. In 1928 waren te Berlijn van de 3450 advocaten niet minder dan 1925 Joden. Van de

doktoren waren 52% Joden. De banken, beurzen en warenhuizen waren voor een zeer groot deel in hun handen. Dit alles wetende, wordt de felle haat der Duitschers tegen de Joden begrijpelijk, ofschoon lang niet in alles goed te praten.

Maar dit moet ons ook van het hart, dat tengevolge van den Joodschen invloed in bureau’s en dagbladen, elk feit zoo sterk mogelijk naar voren werd gehaald om de snoodheid van het Hitlerbewind te doen gevoelen en dat in tegenstellingen met vroegere vervolgingen van christenen, welke men totaal negeerde. De proporties zijn totaal weggevaagd. Wanneer een Jood veroordeeld wordt of een groep Joden lastig wordt gevallen, dan is tengevolge van de joodsche perspubliciteit alles in rep en roer, maar wanneer groote groepen van christenen uitgemoord worden, heerscht een kil stilzwijgen.

Toen de Armeniërs werden uitgemoord, hoorde men er betrekkelijk weinig over. Toen in Sowjet-Rusland geweldige moordpartijen op christenen gehouden werden, werd weinig gedaan om hierin verandering te brengen. De communistische terreur kostte het leven aan 28 bisschoppen, 1215 orthodoxe priesters, 6575 professoren, 8800 doctoren, 54850 officieren, 260.000 soldaten, 105000 politieagenten, 355.250 intellectueelen, 192.000 arbeiders, 815.000 boeren d.w.z. aan 1900.000 menschen.

Maar wat werd gedaan om aan het vervloekt systeem dat dit voortbracht, een einde te maken ? De Volkerenbond hield zich er buiten. De Amerikaansche Anglicaansche Bisschoppen weigerden aan de meetingen tegen de communistische vervol— gingen deel te nemen ; wel echter aanvaardden zij het voorzitterschap van protestgroepen tegen de zgn. gruweldaden van Hitier ten opzichte van de Joden.

Het is een bewijs van den machtigen invloed en de solidariteit der Joden.

In 1919 deed het Engelsche gouvernement een Witboek over de russische revolutie verschijnen. In sommige rapporten, met name in die van onzen gezant, Oudendijk, werd gewezen op dén overwegenden joodschen invloed. Nauwelijks verschenen, werden de exemplaren teruggetrokken, de geheele oplage vernietigd en een nieuwe editie uitgegeven, waarin alle passages, de Joden betreffende weggelaten werden.

Een ander feit wordt verhaald door de gebroeders Tharaud in “Quand Israël n’est plus roi”. Zij schreven voor een blad hun indrukken over de Joden in het nieuwe Duitschland, maar deze werden, ofschoon dit tevoren vastgesteld was, niet geplaatst, daar van joodsche zijde op een dergelijke wijze tegen het blad geageerd werd, dat dit zich genoodzaakt zag de rustige beschouwingen van deze beroemde en uitstekende schrijvers niet te plaatsen.

Wij kunnen niet geheel instemmen met den grond waarop in Duitschland grootendeels de heftige actie tegen de Joden gevoerd werd. De rassentheorie zooals die door vele geleerden en politici verkondigd wordt is onwetenschappelijk en voert tot dwaasheden. De Ariër zou slechts van een hoogstaand edel ras zijn ; de niet Ariër van een laagstaand ras, en zou hierom geheel aan het edel ras der Ariërs onderworpen zijn.

De Joodsche kwestie is niet verklaard met een beroep op het specifieke ras, dat de Joden uitmaken. Zij staan in een opvallende ras-tegenstelling met alle andere volkeren, maar de conflicten met anderen vinden hierin niet haar diepsten grond.

Ten opzichte van de Arabieren, die hen, voor wat het ras betreft, zeer nabij staan, openbaart zich dezelfde tegenstelling als bij de andere volkeren. Daarvan geven de geleerde rastheoretici en rasprofessoren geen redelijken uitleg. De rassentheorieën verklaren slechts zeer weinig: de diepste grond van de conflicten ontgaat deze geleerden. Hun beschouwingen over edele en laagstaande rassen is een dwaasheid.

Zij schijnen van het standpunt uit te gaan, dat edele rassen niet achteruit kunnen gaan en laagstaande rassen onmogelijk tot hooger ontwikkeling zouden kunnen komen. De diepste grond van het Joodsche vraagstuk ligt in de zeer bijzondere levensopvatting, welke aan het Judaïsme ten grondslag ligt. De tegenstelling Judaïsme en Christendom ligt vooral hierin, dat de Joden steeds een op het aardsche gerichte wereldoverheersching nastreven ; bij de christenen, hoezeer ook bedorven door den materialistischen wereldgeest, het verlossingsidee behouden is.

Bij de beschouwing der Jodenkwestie kan men onmogelijk het feit voorbijzien, dat zij, eens het uitverkoren volk, hun roeping vergooid hebben. Het Jodendom had moeten zijn de uitverkoren wegbereider voor de menschheid, maar het heeft deze taak gemist. Het volk is verworpen. Door eigen hoogmoed is het wezen van het volk verknoeid. Het is een ontworteld volk geworden, dat ronddwaalt in alle landen en onder alle volkeren. Het poogt zoo te intrigeeren, dat het de zichzelf toebedachte wereldheerschappij verwerft. Zoo werkt het veelal ontbindend.

Hieruit verklaart zich het anti-sociale en anti-nationale karakter, dat het Jodendom in de verschillende landen vertoont. En als reactie daarop ontstond datgene, wat men thans bestempelt onder het woord “anti-semitisme” wat, afgezien van sommige excessen, niets anders is dan “de rechtmatige verdediging van eigen land en goed”.

Ditzelfde inzicht wordt gedeeld door den Jood Ralph Springer, die een uitvoerig artikel in het Haagsche Maandblad gaf onder de titel: “Het anti-semitisme, een onbarmhartige analyse”. Deze joodsche auteur zegt op pag. 367 (9e Jg.): “Daarom kan mij nooit een uiting of handeling van een niet-Joodschen anti-Semiet verrassen, krenken of teleurstellen. Een niet-Jood, die jegens mij beweert, of mij wil doen gelooven, dat hij universeel vrij van anti-Semitisme is, geloof ik niet, omdat de man dan, hetzij jegens mij, hetzij jegens zichzelf, onwaar is.”

Hier wordt onder anti-semitisme verstaan het zich van nature afgescheiden voelen door niet-Joden van Joden.

En de Jood Bernard Lazare zegt in zijn boek : “L’antisémitisme, son histoire et ses causes” :

“Welke deugden of welke gebreken zijn de oorzaak van de algemeene vijandigheid ten opzichte van de Joden ? Waarom werden zij keer op keer zoowel door de Alexandrijnen als door de Romeinen, door de Perzen als door de Arabieren, door de Turken als door de christelijke volkeren, mishandeld en gehaat ?

OMDAT OVERAL EN TOT OP ONZEN DAG de Jood een onsociaal wezen is !”

Het is van hieruit, dat wij onze houding ten opzichte van de Joden bepalen moeten.

Wanneer men steunt op een in vele opzichten willekeurige rassentheorie komt men vanzelf tot allerlei absurditeiten. Dan worden de boeken van het oude Testament en groote gedeelten ook van het nieuwe Testament, welke tot dan toe de eerbied van het christelijke geaarde volk verkregen, veracht en bespot. Dan wordt zooals Chamberlain doet in zijn in Duitschland zeer gewaardeerd werk “die Grundlagen des 19 Jahrhunderts”, de eisch gesteld, dat de goede beteekenis der boeken van het Oude Testament verloochend wordt, dat uit het Christendom alles wat eenigszins op de joden wijst, verwijderd wordt, dat de zoogenaamde joodsche Bijbel door de Germaansche Bijbel vervangen wordt. Volgens hem zou Luther zelfs verkeerd gehandeld hebben, door de geschriften van het Oude Testament in den Bijbel op te nemen. Het gevolg hiervan is, dat er in Duitschland zijn, die een strijd zouden willen zien ontbranden tegen de christelijke kerken. Zij heeten het christendom een joodsche godsdienst en durven te beweren dat dit christendom met het Duitsche wezen niets te maken heeft.

Den kinderen zouden bijv. volgens dezulken geen voorbeelden uit de Bijbelsche Geschiedenis, zooals die van Jozef in Egypte, de doortocht door de Roode zee enz. verhaald meer mogen worden.

Deze rasaanbidders maken zooals Dr. Faulhaber in zijn merkwaardige redevoeringen over “Altes Testament und Christentum” opmerkt geen onderscheid tusschen het Israëlitische volk vóór den dood en na den dood van Christus.

Evenmin weten ze onderscheid te maken tusschen de Schriften van het oude Testament en de Talmud, welke later ontstaan zijn. Terwijl, op de derde plaats voor wat het oud-testamentische gedeelte van den Bijbel betreft, men onderscheid moet maken tusschen hetgeen voorbijgaande waarde heeft en wat eeuwige waarde heeft. De lange stamregisters hadden in den tijd waarde, maar hebben geen eeuwige waarde. Zoo ook wat de honderden voorschriften de liturgie en de reiniging betreft. Eeuwige waarde echter hebben de religieuse, zedelijke en sociale waarden van liet oude Testament, welke ook door Christenen gewaardeerd kunnen worden.

Daarom moeten we de schriften van het oude Testament in eere houden. Ook de schriften van het oude Testament zijn vol van den geest Gods. Het zijn heilige boeken, die door niemand, ook niet door rasidëologen, aangetast mogen worden. In het vasthouden aan de dwaze rasleeringen, ligt vanzelf de strijd tegen de Protestantsche en Katholieke Kerken in opgesloten.

Nogmaals, het is begrijpelijk, dat men in opstand gekomen tegen de machtswaan van vele Joden, in een eerste opwelling van afkeer te ver gaat, maar de huidige actie van sommigen in Duitschland is onaanvaardbaar. Dat brengt strijd en tweedracht onder het eigen volk.

Dat voert bovendien tot maatregelen en uitspraken, die in strijd met de billijkheid en betamelijkheid zijn.

In “der Stürmer” Aug. 1933 lazen we bijv. het navolgende : “In Neurenberg heeft een joodsche koopman zelfmoord gepleegd. We zouden er niets op tegen hebben, wanneer al zijn geloofsgenooten zich op gelijke wijze van kant maakten.”

Men moet den Jood de behandeling geven, welke hem past, maar men bega geen onrechtvaardigheden en geen onmenschelijkheden. De Jood moet behandeld worden als vreemdeling.

Het Joodsche volk blijft, zooals we hierboven vastgesteld hebben, steeds vreemd aan ons. De Joden zijn niet assimileerbaar en blijven een volk in een ander volk. Naturalisatie is een dwaasheid. Dit mag slechts plaats vinden, wanneer de vreemdeling de bewijzen heeft gegeven, dat hij één wil zijn en kan zijn met de bewoners van het gebied, waarin hij zich gevestigd heeft.

Hieruit volgt onmiddellijk, dat Joden, in het algemeen genomen, niet de functie van officier, magistraat of diplomaat kunnen vervullen. Zoo is het niet wenschelijk, dat hij in groote getale aan Nederlandsche Universiteiten doceert.

Datgene, wat aan het eigendommelijke van ons land en van onze christelijke beschaving vreemd is, moet geweerd worden. Zoo moet er zorg voor worden gedragen, dat de wijsgeerige, politieke, economische en sociale dwalingen, waarmede vooral joden ons vergiftigd hebben, onderdrukt worden.

Vreemdelingen kunnen in Nederlandschen staatsdienst zijn en zoo is het mogelijk dat als uitzondering de een of andere jood een ondergeschikte functie wordt gegeven. Maar dan in het wel zaak, dat hij onder gezag en onder dwang staat. Het bloed kruipt, waar het niet gaan kan.

Ten opzichte van de vreemdelingen zullen steeds aparte maatregelen genomen worden, maar dat moet dan bijzonder gelden voor dé Joden, welke een groep vreemdelingen vormen van zeer bijzondere geaardheid.

Maar dit wil niet zeggen, dat men het hen onnoodig onaangenaam moet maken. Men moet hen als vreemdelingen goed en rechtvaardig behandelen. Dan kan en moet de Jood tevreden zijn.

Karl Lieblich, de stichter van de jong-joodsche beweging, geeft zelf ook toe, dat de Joden hun ras nooit verloochenen. In een open brief aan Hitier (Was geschiecht mit den Juden ?) vraagt hij dan ook geen gelijke behandeling met de Duitschers, doch wel een menschwaardige behandeling als vreemdeling.

Men kan hen in een bepaald opzicht zelfs bijzondere voorrechten voor hun gemeenschap geven.

Dit past volkomen in het fascistisch kader. Wij staan corporatieve ordening voor door corporatieve decentralisatie.

Dit kan ook toegepast worden op de Joden, die in een bepaalde groep in het land wonen. Voor hun kring kunnen zij uitvoerende, wetgevende en zelfs rechtsprekende macht hebben. Maar dan ook slechts voor hun kring, voor hun groepsgemeenschap. Buiten dezen kring echter bezitten zij geen zeggingschap en behooren zij zich geen zeggingsmacht aan te matigen.

De Jood moet zelf begrijpen, dat hij van het gastrecht niet ongestraft misbruik kan maken. Dit doet hij door te pogen over de eigenlijke landsburgers de baas te spelen. Zoo ook door allerlei wijsgeerige, politieke en economische dwalingen onder het volk te brengen. Vooral is het niet te dulden, dat joden een aanval doen op de tradities, goede instellingen, zeden van het land en evenmin, dat zij afbreuk zouden trachten te doen aan den christelijken inslag van ons volk.

Mocht een jood zich daar niet aan houden, dan moet hem een bepaalde verblijfplaats aangewezen worden, waarbuiten hij niet mag komen of hem desnoods geheel uit het rijk doen verwijderen.

Het gastrecht heeft zijn grenzen. Van den eenen kant moet de rechtvaardigheid en menschelijkheid betracht worden, van den anderen kant mag geen misbruik van de gastvrijheid gemaakt worden. Een vreemdeling heeft zijn positie te begrijpen en te aanvaarden.

Het moet duidelijk zijn, dat datgene, wat hier over de Joden in het algemeen wordt gezegd, evenzeer geldt voor wat men “bekeerde Joden” noemt d.w.z. Joden, die tot den christelijken-, protestantschen of katholieken-godsdienst zijn overgegaan. Een Jood verandert niet van natuur door het feit, dat hij zich bij een of ander godsdienstig genootschap, aansluit.

Niet omdat de historie heeft uitgemaakt, dat er bij deze bekeeringen verschillenden van twijfelachtigen aard waren, maar omdat het waar is, dat de Jood steeds Jood blijft. En een verandering van godsdienst kan vanzelf geen reden zijn om dientengevolge aan hem het burgerrecht te geven. Fichte zei niet heelemaal ten onrechte “om de Joden het burgerrecht te geven is er slechts één middel nl. op een nacht bij allen het hoofd er af te hakken en er een ander op te plaatsen, waarin geen enkel joodsch idee meer is.”

De specifieke geaardheid verliest de Jood niet. Dat kwam bijv. tot uiting in de brochure van den tot het Katholicisme overgeganen Jood Herman de Man, waarin hij het voor de Joden opnam en alle actie, met inbegrip van de meest redelijke en noodzakelijke, betitelde met vervolging. We hebben verscheidene joodsche geschriften gelezen, maar zelden een, die zoozeer een uiting was van decadente rassenwaan als die van dezen Jood. En daarbij gebruikt hij, handige en vermakelijke redeneeringen.

Zoo zegt hij bijv.: “Gods Vaderhand beschermt de Joden. En tot deze overtuiging genaderd, past ons christenen, dat wij deemoedig het hoofd buigen. Naar Uw wil Vader, richten wij ons. U beschermt den jood ; wij, Uw kinderen, zullen hem niet vervolgen (p. 20). Wie deze onderzoeking (of het Joodsche volk de waarheid op prijs stelt), zoowel uit historiebronnen als uit de contemporaine ervaringen, ziet, dat er wellicht geen volk is, dat de waarheid een hooger goed acht, dan juist het joodsche (p. 38)… De joodsche wetenschap is meest staatsdienend en overwegend constructief… p. 43).

Hoewel ik ben doorgedrongen tot de keuken van het joodsche publiciteitsbedrijf, heb ik nooit iets kunnen bemerken van eenig gevaar, van versmoring of extra aandikking der berichtgeving of van andere tendenzuitingen.” (p. 44)

En hiermede laten zich menschen, die prat gaan op een gezond verstand, vangen ! Wij handelen volgens Gods Wil, wanneer wij handelen volgens de natuur der dingen. Klaarblijkelijk is de Jood geheel anders ingesteld dan een ander, klaarblijkelijk is en blijft de Jood altijd vreemdeling. Wij hebben het recht en de plicht hiermede rekening te houden. En wat die waarheidsliefde betreft. De boeken van het Oude Testament zoowel als de omgang met Joden in den huidigen tijd, brengt tot de overtuiging dat de schrijver uit rashoogmoed overdrijft. En dan zou de joodsche wetenschap steeds staatsdienend en constructief zijn. We denken dan aan Marx, Lassalle, Thomas Man[n], Albert Einstein. En eenieder, die iets van de moderne persbureau’s afweet, acht zijn opmerkingen over het moderne publicatiewezen een belachelijkheid. Door velen wordt onderscheid gemaakt tusschen de Joden, die wel en die niet

er naar streven Palestina als hun rijk te verwerven. De Jood Herzl proclameerde het failliet van de assimilatie. Hij zeide terecht, dat de Jood in de verschillende landen steeds een vreemdeling zal blijven. En daarom achtte hij de eenig goede oplossing het Sionistisch Rijk te stichten. De Sionisten willen op de ruïne van het Joodsche Rijk, zooals déze ontstaan is in den jare 70, het nieuwe toekomst rijk bouwen.

Tot dit doel moet met de uiterste krachtinspanning gewerkt worden. Alles moet wijken om dit te bereiken.

Voor ons is er geen wezenlijk onderscheid tusschen den Sionist en den Jood, die zegt het Sionisme te bestrijden. Door dit laatste wordt de Jood van vreemdeling geen vaderlander. En ditzelfde geldt ook voor die Joden, die zichzelf met het woord "anti-semiet" betitelen. Zij zijn en blijven voor ons vreemdelingen, ook al zeggen ze duizend maal, dat zij den Joodschen macht bestrijden. Dergelijke uitspraken kunnen niet ernstig opgenomen worden.

Het is merkwaardig, dat de handelaren van religieuse voorwerpen, bestemd voor den katholieken eeredienst, grootendeels Joden zijn. Maar niemand zal het toch in zijn hoofd halen te beweren, dat dit gebeurt omdat de Joden dezelfde godsdienstige gezindheid zouden zijn toegedaan. Het eenige, wat hier achter zit, is, dat er op deze wijze geld verdiend kan worden. Het brengt wal op. En zoo is het ook met den Jood, die leurt met anti-semitische gevoelens. Wij hebben respect voor den Jood, die zich beroept op zijn Jodendom maar niet voor dén Jood, die op huichelachtige wijze zijn diepste gevoelens verloochent.

En wat tot slot te zeggen van de Joden, die aansluiting zouden wenschen als lid bij het Nederl. Volksfascisme ? Het zal den lezer duidelijk zijn, dat hij als gewoon lid niet aanvaard kan worden, daar vreemdelingen niet als lid van onze politieke beweging opgenomen kunnen worden. Daar zijn in onze beweging enkele leden, die voor den huidigen Nederlandschen wet nog als vreemdelingen worden beschouwd en die toch door ons aanvaard werden. De huidige Nederl. gezagsdragers kunnen wij niet erkennen en voor ons is dus het al of niet aanvaarden van iemand tot lid niet afhankelijk van het feit of iemand door dit gezag al dan niet genaturaliseerd is. Voor ons geldt slechts de wet van Zwart Front.

Wanneer iemand bewezen heeft zich geheel met het Nederlandsche volk te kunnen vereenigen en op ernstige wijze de wil geopenbaard heeft genaturaliseerd te worden, dan is dat voldoend*.

Maar dit kan nooit met een Jood, uit Joodsche Ouders geboren, omdat wij vastgesteld hebben, dat de Jood steeds Jood of vreemdeling blijft.

Wij kunnen dus als lid geen jood toelaten. Maar hierop zullen er velen zijn, die ons verwijzen naar Mussolini, die een geheel andere houding ten opzichte van de Joden aangenomen zou hebben.

Vooraf zij dit gezegd, dat wij rekening hebben te houden met Nederlandsche toestanden en niet met Italiaansche.

In geheel Italië zijn slechts 50000 joden. Dat vormt in verhouding met het grootere aantal Joden in ons land en het aanzienlijk kleinere getal inwoners al een aanmerkelijk verschil. In Amsterdam alleen wonen reeds aanzienlijk meer Joden dan in geheel Italië. De houding van de Italiaansche regeering kon om deze reden veel soepeler zijn.

Vele Joden hadden een plaats op Universiteiten en in het leger, in den handel of in de industrie.

Maar de geniale figuur Mussolini weet ter juister tijd het roer om te gooien, wanneer hem blijkt, dat het welzijn van het volk dit vereischt.

En zoo ziet men dat de regeering ook in Italië zich gaat beperken in de benoeming van Joden. Vroeger waren er zeer vele Joden op allerlei voorname regeerings-posten, thans wordt dit stelselmatig beperkt. In de staatsfuncties worden zoo goed als geen Joden meer benoemd.

In de Academia d'italia, door Mussolini tot stand gebracht, is geen Jood te vinden.

In Nederland is de Joodsche kwestie bijzonder urgent. De verschillende leiders van politieke bewegingen hebben als parool gegeven "In Nederland bestaat geen Jodenvraagstuk."

Maar dat is óf zelfbedrog óf het is, omdat de zgn. leidende persoonlijkheden van een dergelijke beweging met handen en voeten aan Joden gebonden zijn, zooals bijv. de Nationaal socialistische Beweging van Mussert. Deze wordt voor een groot deel gefinancierd door Joden en het is begrijpelijk dat hierom zeer veel voorname functies door Joden bekleed worden. Dit komt zeer bijzonder in Amsterdam tot uiting, waar een reeks van kringinspecteurs, propagandaleiders, secretarissen en penningmeesters Joden zijn.

Percentsgewijze zijn er in Nederland tweemaal zooveel Joden als in Duitschland. Vele sleutelposities worden in ons land door Joden ingenomen. Als voorbeeld nemen we het Departement van Economische Zaken. De Directeur-generaal is de Jood Dr. Hirschfeld. Diens secretaris is de Jood Bückmann.

De vorige Minister van Economische Zaken, de roemruchte Minister Verschuur, benoemde tot Directeur van de Crisisrundveecentrale en van de Varkenscentrale de Jood Sally Zwanenberg. Later werd, nadat corruptiesympthomen zich openbaarden, door den Minister van Economische Zaken en den Secretaris-Generaal van dat Departement aan den heer van Zwanenberg dank betuigd voor de vele diensten door hem in zijn voornoemde functie bewezen. Tevens werd hem volgens het communiqué aan de dagbladpers een functie opgedragen, welke zoo mogelijk nog meer vertrouwen eischte d.w.z. die van commercieel adviseur.

We wijzen ook op het feit, dat niet lang geleden van de zes wethouders in Amsterdam er niet minder dan 4 Joden waren, waaronder Abrahams, de man van trein 8.28 !

Maar de grootste macht bezit het Jodendom in onzen democratischen Staat doordat een groot deel van het bankwezen onder controle van Joden, dat wil dus zeggen van vreemdelingen, staat.

De directies van de Amsterdamsche Bank, Rotterdamsche Bank, Bankassociatle, Mendelsohn Bank-Mendes, Lipman Rosenthal, Pierson & Co. enz. zijn grootendeels in handen van Joden.

In den democratischen Staat voert het onverantwoordelijke, internationale geld de boventoon. En zoo is het democratische, verparlementiseerde Nederland grootendeels overgeleverd aan de geldmacht van vreemdelingen, dat wil in dit geval zeggen van Joden.

Ook op velerlei ander terrein blijkt de machtige positie der Joden in Nederland. Wij spraken reeds over het feit, dat het geheele filmwezen in hun handen was. Daar valt verder nog bij op te merken, dat de Centrale Filmkeuringscommissie, welke een zoogenaamde gemengde commissie is, zoo goed als geheel uit Joden bestaat.

In de Nederl. Letterkunde bekleeden de Joden een voorname plaats. In enkele Universiteiten is het getal Joodsche professoren onevenredig groot.

Zij, die als slagwoord aanvaard hebben “In Nederland is geen Joodsch vraagstuk” beroepen zich daarbij graag op de groote sympathie, welke de Joden ten opzichte van het Koninklijke Huis koesteren. In de synagogen toch wordt zelfs voor het Koniniklijk Huis gebeden.

Volgens een Hebreeuwsch gebedenboek (Uitg. G. Polak, Amsterdam) wordt o.m. gezegd : “Moge de Koning der groote koningen haar door Zijn genade laten leven en haar beschermen en verlossen uit alle ellende en bedroefdheid en schade, en moge Hij de volken brengen onder haar voeten, en hare vijanden doen neervallen voor haar aangezicht; en moge zij slagen in al wat zij onderneemt.

Moge de Koning der groote koningen, door Zijn genade, barmhartigheid leggen in het hart van onze heerscheres de koningin en in het hart van de koningin-moeder en in het hart van al haar raadslieden en ambtenaren, om het goede te doen voor ons en voor geheel Israël.

Moge Juda in haar dagen en in onze dagen het goed hebben en moge Israël veilig leven en verlost gaan naar Sion, en zoo zal er geluk zijn, en wij spreken : amen !”

Daaruit blijkt duidelijk, dat dit gebed gezegd wordt om te verkrijgen dat door middel van het Oranjehuis het Joodsche volk ‘t goed ga. Bij protestanten en katholieken kan men een dergelijk gebed beschouwen als een werkelijke zegenbede over de Koninklijke Familie. Bij den Jood slechts als een gebed ter verkrijging van meerdere macht in handen der Joden. Door hen wordt niet met Oranje geleefd zooals bij den niet-Jood. Zouden de meeste Joden morgen kans zien onder een president van een ver verwijderde republiek grooter, machtiger en rijker te worden, dan zouden ze niet slechts vertrekken, maar van hun geheele sympathie en liefde voor Koningin en land zou weinig overblijven. Zij leven thans mede met Oranje, maar als het op werkelijke offers voor Koningin en volk zou aankomen, zouden de meesten heengaan. Er is ook in Nederland wel degelijk een Joodsch gevaar.

Dat de huidige regeeringspersonen dat niet willen erkennen, is slechts omdat zij teveel van hen afhankelijk zijn. Het ware anders ook niet mogelijk geweest, dat rnen Duitsche Joden, en wel de minst goeden, in groote getale hier had binnengehaald. Met een groep socialisten, internationalisten, ondermijners van het volk kan ons land niet gebaat zijn. Gastvrijheid is een schoone deugd, maar dat mag niet gelijk gesteld worden met indringing en verdringing. De gastvrijheid moet in overeenstemming met het belang van het volk zijn.

En boven alles moet er aan vastgehouden worden, dat Joden vreemdelingen zijn en blijven, ook al zijn ze voor Oranje, ook al zingen ze het Wilhelmus van Nassaue nog zoo mooi mede, al spreken ze zelfs het Nederlandsen zonder eenig accent.

De eerlijke Joden zullen zelf overtuigd zijn van de argumenten, welke hier in betrekking tot de oplossing van de Joodsche kwestie gegeven zijn. Het zijn geen beschouwingen tegen hen

als zoodanig. Het is slechts de simpele weergave van onloochenbare feiten; waarmede eenieder, die orde verkiest boven wanorde, rekening te houden heeft.

Wij willen geen vervolging ontketenen tegen Joden. Een ongelukkige Jood wekt bij ons evenzeer het medelijden op als een ongelukkige Nederlander.

Wij eischen alleen, dat de Jood zich schikke naar het gastrecht. We eindigen onze beschouwingen over het Jodenvraagstuk met een opsomming van de mogelijkheden, die men zich als oplossing denken kan.

Vooreerst de Joden door allerlei onmenschelijke maatregelen zien uit te roeien. Uit onze uiteenzettingen zal overduidelijk gebleken zijn, dat we iedere Jodenvervolging of Jodenhetze ten sterkste afkeuren.

Vervolgens assimilatie. We hebben uiteengezet hoe een Jood niet geassimileerd kan worden. Joden zelf erkennen dit. De oude Profeten verboden zelf iedere vermenging met andere volken. Op het Sionistisch Wereldcongres, dat kortgeleden te Genève gehouden werd, zei de Jood Margulies: “De weg, die de Europeesche beschaving 150 jaar geleden had geloofd te vinden tot oplossing van het Joodsche vraagstuk door assimilatie van de joodsche minderheden, is valsch gebleken en het is noodzakelijk om het probleem te herzien van uit het gezichtspunt der huidige juridische begrippen.” Dat zegt een vooraanstaande Jood, het hoofd n.1. van zijn godsdienstgenooten in Tsjecho-Slowakije.

De derde mogelijkheid is het Sionisme. Alle Joden zouden naar Palestina moeten. Maar ook dat kan niet vervuld worden. Vooreerst kunnen zij het niet vinden met de Mohamedanen, die er wonen. Het is, dat de Engelsche militaire macht steeds dreigend aanwezig is, anders zouden de Joden reeds uit het land geworpen zijn. Steeds zijn er conflicten tusschen Joden en Arabieren. En vervolgens kannen al de Joden daar onmogelijk eenig bestaan vinden. Thans reeds wordt door geweldige bedragen van rijke Amerikaansche Joden de kolonie slechts met moeite op de been gehouden.

De vierde mogelijkheid, volgens ons de eenig vervulbare is, dat de Joden als vreemdelingen het gastrecht genieten. Zij moeten goed behandeld worden door de Nederlanders; de Joden van hun kant mogen geen misbruik van de gastvrijheid maken en niet de eigen bevolking onderdrukken en verdrukken. Dit is het standpunt van Zwart Front. Het beteekent geen strijd tegen godsdienstige vormen en zeden. Er is geen sprake van haat tegen de Joden ; we zijn alleen voor eerlijkheid en werkelijkheid in dit vraagstuk.

Het zal voor sommigen Joden hard zijn, omdat ze zich tot heden als Nederlanders voelden en daar tegenover door ons als vreemdelingen beschouwd worden.

Maar in dergelijke aangelegenheden past geen sentimentaliteit, maar realiteit.